

„Předcházím Krista. Brzy se objeví. Uprostřed vás stojí ten, který přichází za mnou a před nímž se dnes večer skloním.“

Lidé na břehu pohlédli jeden na druhého. V duchu se ptali, zda Jóhánán stále ještě hovoří v podobnostech, která je třeba interpretovat, anebo zda je mesiáš skutečně na břehu Jordánu.

„Jsem jen průzkumník, který připravuje cestu králi. Razím cestu pokání. Ale on přijde. Boží Syn ohlašovaný prorokem Danielem bude zanedlouho mezi námi.“

Nikdo na břehu se však nepohnul ani nevystoupil z davu, a tak lidé usoudili, že je to jen obraz. Já jsem pocítil lehkou nevolnost. Na okamžik se mi zdálo, že na mě Jóhánán navzdory velké vzdálenosti upřeně pohlédl.

Komise byla spokojena a vydala se na zpáteční cestu do Jeruzaléma. Jóhánán byl koneckonců jen neškodný blouznivec. Dokud stál v té své louži a nořil poutníky do vody, s nikým nesoupeřil o moc. Bylo třeba tolerovat některá paralelní hnutí, jako křtící muže nebo mnichy z Kumránu.

Mrak odplul a já jsem odhodlaně vstoupil do vody, abych se dal od Jóhánána očistit. Když spatřil, jak se k němu blížím, svažil obočí.

„Poznávám tě.“

„Jsem tvůj bratranec, syn Myriam, příbuzné tvé matky Alžběty. Přicházím z Nazaretu.“

Svažil obočí, jako by nerozuměl tomu, co mu říkám. Pomalu jsem to zopakoval.

„Poznáváš mě, protože jsem tvůj bratranec.“

„Poznávám tě jako toho, koho vyvolil Bůh.“

Zdálo se, že to, co řekl, ho samotného překvapilo. Prohlížel si mě jako nějaké zjevení. A najednou zahřímá tak, aby ho každý slyšel:

„Hle, beránek Boží, který snímá hříchy světa.“

Hulákal to s takovou přesvědčivostí, že jsem oněměl. Vycítil jsem, že dav na břehu znehybněl a pozoruje scénu. Všechny pohledy se upřely na mě. Nevěděl jsem, co mám říct nebo udělat. Překotně jsem zamumlal:

„Rychle mě ponoř, ať je po všem.“

Ale Jóhánán rozhořčeně vykřikl:

„To já bych se měl nechat pokřtít od tebe! Vžívám tě z celého srdce a ty za mnou přicházíš! Miluji tě.“

To bylo příliš. Zavravoral jsem, ztratil jsem půdu pod nohama a Jóhánán mě v náručí odnesl na břeh. Tam se o mě postarali Ondřej se Šimonem a snažili se odehnat dav poutníků, kteří se chtěli dozvědět, kdo skutečně jsem. Ženy vyprávěly, že právě ve chvíli, kdy jsem omdlel, sestoupila z nebes holubice a usedla mi na čelo.

Já jsem samozřejmě nic neviděl.

Tam to všechno doopravdy začalo...

Modrá noc, krásná a hloupá. Vytrvalé, naléhavé ticho.

To čekání mě vyčerpává. Radši bych mluvil, bojoval, jednal... Místo toho natahuji krk a nastražuji uši při sebemenším šelestu a čekám, až zaslechnu řinčení zbraní. Ne že bych se nemohl dočkat, až umřu, to ne, ale už nechci čekat. Smrt je lepší než umírání. Proč jen vojáci nejdou? Cesta z Chrámu na Olivovou horu přece netrvá tak dlouho...

Lišky mají nory, nebeští ptáci mají hnízda, jen já nemám, kde bych hlavu složil.

Když jsem se probral z mdlob, Ondřej a Šimon se mě začali vyptávat. Kdo vlastně jsem? Co jsem dosud dělal? Proč mě Jóhánán označil za vyvoleného? Proč jsem se vydával